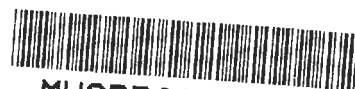

5.8.15 B.

BILOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 3. 8. 2015
podpis: *Milana Chovance*

MVCRP00WK98K

V Praze dne 27. července 2015
Č. j.: MV-73517-4/VS-2015

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0471 r

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako správní orgán příslušný podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), rozhodl o včasném rozkladu, který podali manželé *J. nar. Rozvadiv - Ukrajina*, a *ar. Rachiv - Ukrajina*, oba státní občané Ukrajiny, (dále jen „žadatelé“), zastoupeni na základě plné moci ze dne 10. 12. 2013 zmocněnkyní *nar. ytem*, proti rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 22. 4. 2015, č.j.: VS-3235/835.3/2-2014, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno jejich společné žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatelé požádali dne 13. 12. 2013 prostřednictvím Krajského úřadu Středočeského kraje o udělení státního občanství České republiky. Žadatelé uzavřeli první manželství na Ukrajině v říjnu roku 1995, z manželství se v České republice v březnu roku 1996 narodila dcera *nar. ytem*. V září roku 1997 se na Ukrajině rozvedli a poté uzavřeli nová manželství se státními občany České republiky. Žadatel v Praze v listopadu 1997 (toto manželství bylo dne 8. 11. 2007 pravomocně rozvedeno rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9) a žadatelka v Klecanech v listopadu 1997 (toto manželství bylo v prosinci roku 2007 pravomocně rozvedeno rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9). Z tohoto manželství žadatelky se narodil v Praze v květnu roku 2000 syn *nar. ytem*, po otci státní občan České republiky. Žadatelé uzavřeli v Říčanech v červnu roku 2008 nové manželství. Rozsudkem Okresního soudu v Kolíně, který nabyl právní moci v lednu roku 2012, bylo rozhodnuto o nezrušitelném osvojení nezletilého *nar. ytem* žadatelem – manželem matky. V žádosti žadatelé uvedli, že dcera *nar. ytem* v březnu roku 2014

dosáhne zletilosti a bude žádat o státní občanství České republiky podle nové právní úpravy - prohlášením. Žadatel má trvalý pobyt na území České republiky povolen od 17. 4. 2000, žadatelka od 9. 11. 2000.

Žadatel se zdržuje na území České republiky od roku 1993, jeho manželka od roku 1995, jejich pracovní integrace je na dobré úrovni. V dotazníku k žádosti deklarují měsíční příjmy 14 000 Kč a 12 000 Kč. S dětmi obývají rodinný dům ve Vyžlovce.

II.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 21. 11. 2014 řízení o žádosti přerušilo a současně vyzvalo žadatele k předložení v usnesení specifikovaných dokladů. Žadatelé byli rovněž informováni podle ustanovení § 47 správního řádu o zahájení správního řízení a o svém právu podle ustanovení § 36 a § 38 nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Žadatelé doložili požadované doklady dne 12. 1. 2015. Před vydáním rozhodnutím byla žadatelům znovu dána možnost, aby ve stanovené lhůtě nahlédli do svého státoobčanského spisu a vyjádřili se k podkladům rozhodnutí. Této možnosti využila zmocněnkyně žadatelů dne 9. 4. 2015. K podkladům rozhodnutí neuvedla žádné námítky, nežádala doplnění spisového materiálu.

III.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žadatelé splňují podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb., neboť mají ke dni podání žádosti povolen trvalý pobyt na území České republiky více než pět let a převážně se zde zdržují. Výpisem z Rejstříku trestů doložili, že nebyli v posledních pěti letech pravomocně odsouzeni pro úmyslný trestný čin, prokázali znalost českého jazyka a plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky a povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

Podmínka pozbytí dosavadního státního občanství podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb. se na základě přechodného ustanovení § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), nevyžaduje.

IV.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 22. 4. 2015, č.j.: VS-3235/835.3/2 - 2014

byla žádost podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. zamítnuta. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Ministerstvo vnitra konstatovalo, že je povinno v řízení o žádosti přijít v souladu s ustanoveními § 2 odst. 2 a ustanovením § 3 správního řádu s takovým řešením, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a jehož přijetím nevzniknou nedůvodné rozdíly při posuzování shodných či podobných případů. S ohledem na skutečnost, že v případě státního občanství se jedná o pevný, úzký a trvalý vztah mezi žadatelem a Českou republikou, Ministerstvo vnitra rovněž zohlednilo veřejný zájem na udělení státního občanství žadatelům. Na základě posouzení žádosti ve výše uvedeném kontextu Ministerstvo vnitra rozhodlo neudělit žadatelům státní občanství České republiky.

V odůvodnění zamítavého rozhodnutí Ministerstvo vnitra rovněž uvedlo, že status cizince s povoleným trvalým pobytem v České republice zajišťuje žadatelům téměř stejné postavení a práva jako státním občanům České republiky. Na podporu svého rozhodnutí citovalo pak Ministerstvo vnitra usnesení Ústavního soudu č.j.: IV. ÚS 586/99 ze dne 8. 3. 2000 a č.j.: II. ÚS 624/06 ze dne 17. 5. 2007. Z těchto judikátů přímo vyplývá, že žadatelé nemusí být státní občanství České republiky uděleno ani při splnění všech podmínek stanovených zákonem, nýbrž tato skutečnost je pouze výchozím předpokladem státního občanství České republiky získat.

V.

Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 4. 2015, č.j.: VS-3235/835.3/2-2014, bylo doručeno zmocněnkyni téhož dne a v zákonné lhůtě byl podán dne 4. 5. 2015 rozklad.

V rozkladu se žadatelé vyjadřují ke své rodinné situaci a pracovní integraci, dále uvádějí, že splňují podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. (dodržování právních předpisů České republiky), a během svého dlouholetého pobytu na území České republiky žádným způsobem neporušovali platné zákony České republiky. Žadatelé v rozkladu dále uvádí, že si plně uvědomují, že na udělení státního občanství není právní nárok, a je pouze na správním uvážení příslušného orgánu, zda žadatelům vyhoví. Žádají proto o přehodnocení zamítavého stanoviska. Udělení českého státního občanství by bylo pro žadatele definitivní asimilací do české společnosti, Česká republika jim umožnila realizovat jejich záměry a sny o lepším životě, a jejich dětem poskytla domov a možnost kvalitního vzdělání. Považují Českou republiku za demokratický stát, kde jsou dodržována základní lidská práva a svobody, a svými volebními hlasy by se rádi podíleli na lepší budoucnosti České republiky. V závěru rozkladu opětovně žádají ministra vnitra o zvážení přehodnocení zamítavého stanoviska v předmětné věci. Pokud bude jejich žádosti vyhověno a stanou se plnohodnotnými občany České republiky, budou se snažit naplnit obsah státoobčanského slibu, ctít a chránit základy demokratické společnosti.

VI.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra předem konstatuje, že státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán.

Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem č. 40/1993 Sb. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně č. 40/1993 Sb., nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51). Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatelé musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jejich integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Přitom nejen mohou, ale i musí v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky posoudit všechny právně významné skutečnosti.

VII.

K obsahu podaného rozkladu ministr vnitra konstatuje, že v něm nejsou uvedeny žádné nové skutečnosti, které by nebyly známy před vydáním zamítavého rozhodnutí. Napadeného rozhodnutí nijak nezpochybnilo pracovní, rodinné a sociální vazby žadatelů v České republice, ani další tvrzení žadatelů v rozkladu, o která opírají završení své integrace v České republice.

Žadatelé, jako cizinci s trvalým pobytem na území České republiky, mají obdobná práva jako státní občané České republiky. Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatelů a jejich rodiny na území České republiky tedy rozhodně nelze dovodit, že by mohli být na svých právech jakkoliv kráceni. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Svědčí o tom i skutečnost, že zde žijí a pracují řádově desetitisíce cizinců z třetích zemí bez jakýchkoliv problémů. Udělení státního občanství České republiky nemůže být rozhodně považováno za rozhodující podmínku začlenění cizince do života v České republice. Svědčí o tom ostatně i prokázaný, relativně velmi vysoký stupeň začlenění žadatelů do české společnosti. Rovněž z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela adekvátní podmínky pro život cizího státního občana na území jiného státu a že na udělení státního občanství nelze pohlížet jako na jakoby nárokový krok, ke kterému musí nevyhnutelně dojít po uplynutí jisté doby trvalého pobytu cizince v zemi.

Ministerstvo vnitra každou žádost posuzuje individuálně, řádně, důkladně a z více hledisek, nevyjímaje způsob získání povoleného trvalého pobytu na území České republiky. Ministr vnitra má za to, že Ministerstvo vnitra postupovalo v tomto správním řízení v souladu s právními předpisy. Předloženou žádostí se zabývalo odpovědně, a to v úzké součinnosti s žadateli, jako účastníky správního řízení.

Ministr vnitra znovu zdůrazňuje, že z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje

zcela adekvátní podmínky pro život žadatelů na území České republiky, a že na udělení státního občanství nelze pohlížet jako na nárokový krok, ke kterému má nevyhnutelně dojít po uplynutí jisté doby trvalého pobytu v České republice.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministra vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí.

Na základě doporučení rozkladové komise ministr vnitra proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

